

عنوان مقاله:

توسعه شاخص حوزه عرضه و تقاضای پارک های شهری با ضریب توزیع فضایی - مطالعه موردی: منطقه ۱ تهران

محل انتشار:

فصلنامه اطلاعات جغرافیایی (سپهر)، دوره 32، شماره 128 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

امیر محمد صالح آبادی - دانشجوی دکترای گروه معماری، واحد بین المللی کیش، دانشگاه آزاد اسلامی، جزیره کیش، ایران

سید هادی قدوسی فر - استادیار گروه معماری، واحد بین المللی کیش، دانشگاه آزاد اسلامی، کیش، ایران - گروه معماری، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

علی محمدپور - استادیار گروه معماری، واحد بین المللی کیش، دانشگاه آزاد اسلامی، کیش، ایران - گروه شهرسازی، دانشگاه صنعتی مالک اشتر، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

برنامه ریزان منظر به دنبال ایجاد ارتباط مناسب میان توزیع مکانی خدمات پارک های شهری با ساکنین شهر ها هستند. توازن توزیع فضایی فضا های سبز شهری یکی از جدید ترین موضوعات مورد مطالعه در حوزه برنامه ریزی منظر در سطح جوامع علمی جهان است. بررسی مطالعات پیشین نشان می دهد که برای انجام تحلیل های متناسب با توازن فضایی از تکنیک هایی همچون تحلیل شبکه و منطق فازی در GIS استفاده می شود. روش های تحلیلی مذکور از دیدگاه فنی به بانک اطلاعاتی گسترده نیاز دارند که باعث صرف هزینه های بسیار خواهد شد. هدف این پژوهش، ارائه مدلی برای اندازه گیری نابرابری فضایی، بدون استفاده از داده های تحلیل شبکه است که نشان دهنده عدم دسترسی به خدمات پارک های شهری باشد. از این رو مقاله حاضر با تعیین حوزه عرضه و تقاضا برای هر پارک به کمک ضریب فاصله هندسی و ضریب توزیع فضایی، جنبه ای نوآورانه را برای محاسبه آن پیشنهاد می دهد. یافته های این پژوهش نشان می دهد شاخص حوزه عرضه و تقاضای اولیه نسبت به شاخص حوزه عرضه و تقاضای جدید دقت کمتری دارد و شاخص D نتایج را مورد ارزیابی قرار می دهد. انتظار می رود یافته های پژوهش، به برنامه ریزان منظر شهری کمک کند تا به طور کلی محدوده خارج از دسترس پارک ها را درک کرده و اولویت برای ارائه خدمات متوازن پارک ها به مخاطب را تعیین کنند. نتایج به دست آمده به کمک تحلیل GIS نشان می دهد پارک هایی که شاخص D آن ها حد واسط 0.08 تا 0.3 است، نسبت میان ضرایب آن ها در محدوده هشدار قرار دارند و پارک هایی با شاخص D بین 0.7 تا 0.34 در محدوده بحرانی هستند. منطقه یک تهران به اندازه کافی پاسخگوی نیازهای عرضه و تقاضای ساکنان نیست و در بخش هایی از منطقه، این کمبود کاملاً احساس می شود. همچنین نشان می دهد پارک هایی با مساحت کم و فاصله کم از یکدیگر، وضعیت عرضه و تقاضای نامطلوب تری دارند، زیرا فاصله کم پارک های کوچک از یکدیگر، از قدرت آن ها در جذب افراد از فواصل طولانی تر می کاهد.

کلمات کلیدی:

دسترسی فضایی، سنجش نابرابری فضایی، خدمات پارک شهری، منطقه ۱ تهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1941873>

